

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 541/2023-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného JUDr. Jakubom Magdom, Požiarnická 3969/21, Prešov, proti postupu Mestského súdu Košice (predtým Okresného súdu Košice II) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tp/64/2019 a postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tpo/24/2023 (vec pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 2308/2023) a proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8Tos/98/2023 a jeho uzneseniu zo 17. októbra 2023 (vec pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 2928/2023) takto

rozhodol:

1. Postupom Mestského súdu Košice (predtým Okresného súdu Košice II) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tp/64/2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestský súd Košice **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **663,57 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Vo zvyšnej časti ústavným sťažnostiam **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 541/2023-9 z 11. októbra 2023 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy

Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II [v súčasnosti Mestský súd Košice; (ďalej len „mestský súd“)] v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tp/64/2019 (ďalej len „napadnuté konanie mestského súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tpo/24/2023 (ďalej len „prvé napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 18/2024-8 z 23. januára 2024 bola prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu ďalšia ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8Tos/98/2023 (ďalej len „druhé napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho uznesením zo 17. októbra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

3. Uznesením pléna ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 7/2024-5 z 24. januára 2024 boli veci vedené pod sp. zn. I. ÚS 541/2023 a sp. zn. IV. ÚS 18/2024 spojené na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. I. ÚS 541/2023.

4. Z ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľ bol obvinený a následne aj obžalovaný z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 1. januára 2006.

5. Sťažovateľ bol uznesením mestského súdu sp. zn. 4 Tp 64/2019 z 24. marca 2023 (ďalej len „uznesenie o vzatí do väzby“) vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov. Proti uzneseniu o vzatí do väzby sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tpo 24/2013 zo 4. mája 2023 (ďalej len „uznesenie o zamietnutí sťažnosti“) tak, že ju zamietol.

6. Mestský súd v uznesení č. k. 50Tk/1/2023-852 zo 4. októbra 2023 (ďalej len „uznesenie o ponechaní vo väzbe“) rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby (obžaloba bola podaná na mestskom súde 13. septembra 2023, pozn.) z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného úradníka. Proti označenému uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením vydaným v druhom napadnutom konaní tak, že ju zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že uznesenie o zamietnutí sťažnosti mu nebolo do dňa podania prvej ústavnej sťažnosti (14. september 2023) doručené a že s jeho obsahom sa oboznámil iba pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu 5. septembra 2023. Uvedený postup mestského súdu a krajského súdu podľa sťažovateľa nerešpektuje požiadavku urýchlenosti rozhodovania o obmedzení jeho osobnej slobody, obzvlášť v prípade, ak išlo o rozhodovanie o jeho vzatí do väzby.

8. V druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľ tvrdí, že sťažnostné uznesenie mu stále nebolo doručené, a preto krajský súd nemohol rozhodnúť o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby. Rozhodnutie o ponechaní vo väzbe podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku podľa sťažovateľa

vychádza a je esenciálne determinované od ukončeného rozhodovania o vzatí do väzby v rámci štádia prípravného konania, ku ktorému však vzhľadom na nedoručenie uznesenia o zamietnutí sťažnosti jeho obhajcovi nedošlo. Sťažovateľ vo svojej druhej ústavnej sťažnosti namieta aj to, že mu do času vydania napadnutého uznesenia nebola doručená obžaloba, a teda sa proti dôvodnosti jeho trestného stíhania opísaného v obžalobe nemohol brániť, a že dôvodnosť jeho trestného stíhania nie je v napadnutom uznesení vôbec odôvodnená. Napokon namieta, že napadnuté uznesenie bolo obhajobe doručené až po uplynutí základnej lehoty väzby.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, vyjadrenie krajského súdu, replika sťažovateľa a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

9. Mestský súd vo svojom vyjadrení uviedol, že sťažovateľovi bolo sťažnostné uznesenie doručené 23. mája 2023, deň po vrátení súdneho spisu z krajského súdu. Tvrdenie sťažovateľa o jeho nedoručení sa preto nezakladá na pravde.

10. Pokiaľ ide o lehotu rozhodovania, mestský súd rozhodoval od 23. marca 2023 do 17. apríla 2023 a krajský súd od 4. mája 2023 do 22. mája 2023. Lehotu od 17. apríla 2023 do 26. apríla 2023 je potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľa, keďže v danom čase jeho obhajca odôvodňoval zhlásenú sťažnosť.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

11. Krajský súd vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že podľa § 146 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 11. novembra 2005 o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, špeciálny súd a vojenské sudy rozhodnutie súdu druhého stupňa v trestnom konaní doručuje súd prvého stupňa. Za doručovanie a prípadné predĺženie konania je teda zodpovedný mestský súd. Z obsahu elektronického spisu ďalej vyplýva, že obhajcovi sťažovateľa bolo sťažnostné uznesenie doručené elektronicky 7. septembra 2023.

III.3. Replika sťažovateľa:

12. Sťažovateľ v nadväznosti na vyjadrenia mestského súdu a krajského súdu doplnil, že sťažnostné uznesenie jeho obhajcovi stále nebolo doručené. V čase prevzatia zastupovania sťažovateľa mal jeho obhajca novú elektronickú schránku a mestský súd mu pravdepodobne doručoval do jeho starej elektronickej schránky. Do jedinej aktívnej elektronickej schránky obhajcu sťažovateľa vedenej pod IČO: 54 887 224 nebolo 7. septembra 2023, ani predtým, ani potom, ani do 22. novembra 2023 doručené akékoľvek rozhodnutie súvisiace s väzbou sťažovateľa.

III.4. K ústnemu pojednávaniu:

13. Ústavný súd v danom prípade na základe § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavných sťažností

14. Predmetom ústavných sťažností sťažovateľa je posúdenie namietaného zásahu do jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým postupom mestského súdu, prvým napadnutým postupom krajského súdu, druhým napadnutým postupom krajského súdu a napadnutým uznesením, a to predovšetkým z dôvodu, že sťažnostné uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté o jeho sťažnosti proti vzatiu do väzby, mu ani v čase podania ústavnej sťažnosti a ani neskôr nebolo doručené.

IV.1. K namietanému porušeniu práv postupom mestského súdu v jeho napadnutom konaní:

15. Sťažovateľ namieta, že mestský súd o jeho vzatí do väzby nerozhodoval urýchlene. Poukazuje na neprimeranú dĺžku rozhodovania mestského súdu a na skutočnosť, že sa rozhodovalo o jeho vzatí do väzby, čo podľa jeho názoru zvyrazňuje požiadavku na urýchlenosť rozhodovania.

16. Ústavný súd už judikoval, že v situácii, keď dĺžka rozhodovania všeobecného súdu vo väzobnej veci už na prvý pohľad nespĺňa požiadavky urýchllosti (na jednom stupni nie viac ako jeden mesiac) je úlohou príslušného súdu vysvetliť dôvody oneskorenia alebo poukázať na výnimočné okolnosti ospravedlňujúce takéto oneskorenie (porov. rozsudok Veľkej komory vo veci Musiał proti Poľsku z 25. 3. 1999, sťažnosť č. 24557/94, bod 44; tiež rozsudok vo veci Koendjibiarie proti Holandsku z 25. 10. 1990, sťažnosť č. 11487/85, bod 29; I. ÚS 423/2020, I. ÚS 564/2020, IV. ÚS 660/2023).

17. Pokiaľ ide o samotnú dĺžku rozhodovania o vzatí sťažovateľa do väzby na mestskom súde (v zmysle doručenia príslušného rozhodnutia a predloženia veci na rozhodnutie o podanej sťažnosti), z predložených dokumentov vyplýva, že mestský súd rozhodoval od 23. marca 2023 (odovzdanie sťažovateľa sudcovi, následne vzatie sťažovateľa do väzby 24. marca 2023) do 27. apríla 2023 (preloženie súdneho spisu krajskému súdu). Z predložených dokumentov ďalej vyplýva, že 18. apríla 2023 bolo písomné vyhotovenie uznesenia o vzatí do väzby zaslané obhajcovi sťažovateľa a že obhajca sťažovateľa zhlásenú sťažnosť proti nemu odôvodnil podaním doručeným mestskému súdu 26. apríla 2023.

18. Z predloženého súdneho spisu vyplýva, že lehota na vyhotovenie súdneho rozhodnutia (uznesenia o vzatí do väzby) bola na žiadosť podľa § 172 ods. 3 Trestného poriadku predĺžená z 11. apríla 2023 do 21. apríla 2023, a to z dôvodu naplánovaných 4 pojednávacích dní, evakuácie budovy 31. marca 2023, realizácie európskeho zatýkacieho rozkazu v inej trestnej veci a krátkodobej dovolenky asistentky senátu.

19. Lehota rozhodovania mestského súdu o vzatí sťažovateľa do väzby vzhľadom na už uvedené presiahla jeden mesiac na jednom stupni (23. marec 2023 až 27. apríl 2023).

20. Ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známa skutočnosť o nadmernej zaťažnosti všeobecných súdov. Ako však opakovane konštatoval, dôsledky systémových problémov na strane štátu, ktoré nie sú neočakávané, resp. nemajú iba krátkodobý charakter, nemôže znášať jednotlivec vo forme ujmy na svojich právach. Štát je povinný organizovať súdny systém spôsobom, aby boli zachované základné práva a slobody priznané ústavou, resp. práva priznané dohovorom (m. m. II. ÚS 642/2017, II. ÚS 86/2019, I. ÚS 423/2020).

21. V tomto smere ústavný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa išlo o jeho vzatie do väzby, teda tzv. prvotné uvalenie väzby. O jeho vzatí do väzby bolo rozhodnuté už 24. marca 2023, avšak o všetkých konkrétnych dôvodoch sa sťažovateľ dozvedel až v písomnom vyhotovení uznesenia o vzatí do väzby, ktoré mu bolo doručené 18. apríla 2023, teda po takmer mesiaci od vydania samotného uznesenia o vzatí do väzby. Až vtedy mohol sťažovateľ spochybniť zákonnosť prvotného obmedzenia jeho osobnej slobody. Navyše, vo veci sťažovateľa nešlo o rozhodovanie (a následne konkrétne odôvodňovanie) väzobného rozhodnutia v právne či fakticky zložitej veci. Z predložených dokumentov vyplýva, že dôvodom neskoršieho vypracovania a doručenia uznesenia o vzatí do väzby bolo pracovné vyťaženie sudcu v iných trestných veciach.

22. Takýto postup, keď rozhodnutie o vzatí jednotlivca do väzby mu je doručené až takmer mesiac po jeho samotnom vydaní, nemožno v okolnostiach tejto veci považovať za urýchlený. Uvedené, teda nerešpektovanie požiadavky na urýchlenosť rozhodovania, v podstate uznáva aj samotný mestský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti.

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

24. Zvyšnej časti ústavnej sťažnosti týkajúcej sa namietaného porušenia práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru ústavný súd nevyhovel, keďže záruky a práva priznané v označených ustanoveniach dohovoru sa na urýchlenosť rozhodovania (urýchlenosť vyhotovovania a doručovania uznesenia o vzatí do väzby) nevzťahujú (bod 3 výroku tohto nálezu).

25. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

26. Sťažovateľ priznanie finančného zadosťučinenia za porušenie jeho práv vo svojich ústavných sťažnostiach nenavrhol.

27. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu, prípadne podmieniť toto jeho prepustenie poskytnutou zárukou.

28. Ústavný súd konštatuje, že vyslovenie porušenia práva sťažovateľa na urýchlenosť rozhodovania o jeho osobnej slobode bez ďalšieho neodôvodňuje vydanie príkazu na jeho prepustenie z väzby na slobodu. Preto tomuto návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 3 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu práv prvým napadnutým postupom krajského súdu:

29. Ako už bolo uvedené, konanie o vzatí sťažovateľa do väzby začalo na krajskom súde 27. apríla 2023 predložením príslušného súdneho spisu krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby.

30. Z predloženého súdneho spisu (tzv. doručenky, ktorá je podpísaná samotným sťažovateľom) má ústavný súd za preukázané, že sťažnostné uznesenie vydané krajským súdom bolo sťažovateľovi doručené 23. mája 2023. Je teda zrejmé, že s obsahom sťažnostného uznesenia, proti ktorému nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok, sa sťažovateľ mohol oboznámiť najneskôr v daný deň, teda 23. mája 2023.

31. Je pravdou, že formálne doručenie sťažnostného uznesenia obhajcovi sťažovateľa je sporné aj po vyjadrení mestského súdu a krajského súdu (sťažovateľ trvá na tom, že jeho obhajcovi stále nebolo doručené, z vyjadrení mestského súdu a krajského súdu, ako aj z napadnutého uznesenia vyplýva, že k doručeniu jeho obhajcovi došlo 7. septembra 2023, čo má taktiež vyplývať z údajov v elektronickom spise). Ústavný súd v okolnostiach danej veci považuje za rozhodujúce, že samotný sťažovateľ sa s obsahom sťažnostného uznesenia oboznámil 23. mája 2023, a taktiež to, že sťažovateľ pred ústavným súdom nijakým spôsobom neobjasnil, aký reálny negatívny dopad na jeho základné právo na osobnú slobodu by mala skutočnosť, ak by pre technické komplikácie pri doručovaní sťažnostného uznesenia (a to či už na strane obhajcu, alebo na strane mestského súdu) bolo jeho obhajcovi predmetné uznesenie doručené neskôr, resp. vôbec.

32. Na základe už uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd v prvom napadnutom konaní rešpektoval požiadavku na urýchlenosť svojho rozhodovania, a preto tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 3 výroku tohto nálezu).

IV.3. K namietanému porušeniu práv postupom krajského súdu v druhom napadnutom konaní a k porušeniu práv napadnutým uznesením:

33. Sťažovateľ vo svojej druhej ústavnej sťažnosti smerujúcej proti postupu krajského súdu v druhom napadnutom konaní a proti napadnutému uzneseniu namieta, že mu do času vydania napadnutého uznesenia nebola doručená obžaloba, a teda sa proti dôvodnosti jeho trestného stíhania nemohol brániť, a že dôvodnosť jeho trestného stíhania nie je v napadnutom uznesení vôbec odôvodnená. Taktiež namieta, že o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby bolo rozhodnuté bez toho, aby bolo jeho právnenému zástupcovi doručené sťažnostné uznesenie týkajúce sa jeho vzatia do väzby. Napokon namieta, že napadnuté uznesenie mu bolo doručené až po uplynutí základnej lehoty väzby.

34. Krajský súd v napadnutom uznesení akceptoval námietku sťažovateľa o istej miere omeškania pri doručovaní obžaloby a zároveň ozrejmil, že jej nedoručenie a z toho vyplývajúca nemožnosť sťažovateľa oboznámiť sa s jej obsahom nie je prekážkou, ktorá by obmedzovala jeho možnosť spochybňovať dôvodnosť samotného trestného stíhania. Podľa krajského súdu bez ohľadu na to, ako prokurátor v podanej obžalobe odôvodňuje jej podanie, už samotný fakt, že prípravné konanie bolo skončené touto formou rozhodnutia, postačuje na vyslovenie záveru, že trestne stíhanie sťažovateľa od jeho vzatia do väzby bolo dôvodné, pričom dôvodnosť jeho trestného stíhania sa v priebehu vyšetrovania posilnila na kvalitatívne takú úroveň, ktorá viedla prokurátora k podaniu

obžaloby. Krajský súd doplnil, že mestský súd vykonal svoje vlastné posúdenie dôvodnosti trestného stíhania, a teda svoj názor nezakladal na argumentácii, ktorú použil prokurátor v obžalobe, ale vychádzal z vlastného oboznámenia sa s vykonaným dokazovaním a na základe uvedeného vyslovil dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa. Nad rámec uvedeného krajský súd poukázal na skutočnosť, že ak sťažovateľ mal potrebu oboznámiť sa s podanou obžalobou pre účely realizácie svojho práva na obhajobu, mohol nahliadnuť do príslušného spisu, a to po relatívne dlhú dobu – od 13. septembra 2023, keď bol upovedomený o podaní obžaloby, až do 4. októbra 2023. Na základe uvedených úvah dospel k záveru, že táto námietka sťažovateľa o porušení práva na obhajobu nie je dôvodná.

35. Vo vzťahu k dôvodnosti trestného stíhania krajský súd, ktorý rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby, odkázal na závery mestského súdu vyjadrené v uznesení o ponechaní vo väzbe. Mestský súd v relevantnej časti svojho uznesenia poukázal na skutočnosť, že sám sťažovateľ priznal, že mal s poškodeným konflikt, pri ktorom došlo k ich vzájomnej bitke, avšak poprel, že by ho usmrtil. Ďalej poukázal na to, že keď sa sťažovateľ o smrti poškodeného dozvedel, ušiel z územia Slovenskej republiky zo strachu pred pomstou. K námietkam sťažovateľa ďalej uviedol, že obhajobou namietané rozpory vo svedeckých výpovediach budú predmetom dokazovania na hlavnom pojednávaní.

36. Ústavný súd sa z už uvedeného presvedčil, že na relevantné námietky sťažovateľa bola zo strany krajského súdu poskytnutá dostatočná a presvedčivá odpoveď. Krajský súd venoval náležitú pozornosť námietke sťažovateľa o zásahu do jeho práva na obhajobu oneskoreným doručením obžaloby a taktiež sťažovateľovi objasnil, že podaním obžaloby sa dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu sťažovateľom v skutočnosti posilnila, nie naopak. Ani sám sťažovateľ pred ústavným súdom bližšie neobjasnil, prečo, resp. z akých konkrétnych dôvodov by sa po podaní obžaloby dôkazná situácia oslabila natoľko, že by bolo rozptýlené samotné dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu. Ako na to poukázali všeobecné sudy, sťažovateľom tvrdené rozpory vo výpovediach svedkov budú predmetom konania po podaní obžaloby.

37. Ak sťažovateľ spochybňoval napadnuté uznesenie z dôvodu, že mu nebolo doručené sťažnostné uznesenie týkajúce sa jeho vzatia do väzby, ústavný súd poukazuje na svoje závery uvedené v časti IV.2. tohto nálezu.

38. Sťažovateľ nad rámec svojej argumentácie prednesenej v sťažnosti krajskému súdu namieta, že napadnuté uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté o jeho sťažnosti proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe (po podaní obžaloby), bolo jeho obhajcovi doručené až 9. novembra 2023, teda po uplynutí základnej lehoty väzby (23. október 2023).

39. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti bližšie nezrejmil, ako by sa uvedená skutočnosť mala premietnuť do porušenia jeho základných práv podľa ústavy, resp. jeho práv podľa dohovoru. Sťažovateľ netvrdí, že by v jeho veci neboli dodržané zákonom ustanovené lehoty väzby, prípadne zákonom ustanovené lehoty na rozhodnutie o osobnej slobode a ani to, že by jeho väzba po nejaký čas nebola podložená rozhodnutím súdu. Vzhľadom na uvedené nebolo možné túto jeho námietku vyhodnotiť ako dôvodnú.

40. Tejto časti ústavnej sťažnosti preto ústavný súd nevyhovел (bod 3 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

41. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 663,57 eur (bod 2 výroku tohto nálezu).

42. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu, replika k vyjadreniu krajského súdu). Za predmetné tri úkony ide o náhradu vo výške 663,57 eur.

43. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd ako porušovateľ jeho práva (pozri bod 1 výroku tohto nálezu) povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu